

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu **M.**, bytom R., *zastúpeného JUDr. J., advokátom so sídlom na S.*, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín**, Jilemnického 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-KDI-P-117/2010 z 20. septembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/98/2010 – 61 zo dňa 9. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/98/2010 – 61 zo dňa 9. marca 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRP-KDI-P-117/2010 z 20. septembra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 99 € a 125,40 € z titulu trov právneho zastúpenia k rukám jeho právneho zástupcu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 9. marca 2011, č. k. 11S/98/2010-61 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRP-KDI-P-117/2010 z 20. septembra 2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne č. ORP-300/DI-SK-2010 z 8. júla 2010. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „ZP“), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že 15. mája 2010 v čase o 15.37 hod. viedol vozidlo zn. VW Passat, ev. č. X. v Trenčíne na ceste č. I/61 na ulici M. R. Štefánika, kde prekročil povolenú rýchlosť jazdy o 24 km/hod., čím porušil § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Za to mu boli podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov uložené pokuta 300 € (Eur) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 (osem) mesiacov a povinnosť uhradiť trovy konania 16 € (šestnásť Eur).

Na základe odvolania žalobcu žalovaný rozhodnutím č. KRP-KDI-P-117/2010 z 20. septembra 2010 zmenil rozhodnutie o treste a uložil žalobcovi pokutu 300 € (Eur) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 3 (troch) mesiacov, pričom povinnosť o úhrade trov konania ostala nezmenená. Ohľadne výšky uloženej sankcie žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán nehodnotil konanie žalobcu komplexne a keďže mu priťažovalo spáchanie jedného z najzávažnejších priestupkov a predchádzajúce štyri postihy za rovnaký priestupok v predchádzajúcich dvoch rokoch a naopak poľahčovalo mu, že pri spáchaní priestupku nedošlo k ujme na zdraví ani ku škode na majetku, bolo v súlade so zákonom zmeniť sankciu tak, že zmiernil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Krajský súd v Trenčíne na základe žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutia a žalobu zamietol dôvodiac, že vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a vyvodený správny právny záver. V administratívnom spise sa podľa súdu prvého stupňa nachádzajú podklady, ktoré presvedčivo poukazujú, že bola meraná rýchlosť vozidla žalobcu, že policajka vykonávajúca meranie bola na meranie spôsobilá, pričom opak je subjektívnym názorom žalobcu. Odborné stanovisko Z., s.r.o. jednoznačne konštatovalo, že bolo zmerané vozidlo žalobcu, a nie motocykel, ktorý ho mohol i predbiehať a tiež ísť rýchlejšie než je povolená rýchlosť (avšak tým sa krajský súd nezaoberal). Rovnako krajský súd neakceptoval námietku

žalobcu o tom, že by boli poškodené práva žalobcu ako účastníka konania tým, že by nebol riadne predvolaný na ústne prerokovanie priestupku dňa 8. júla 2010.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že ústne pojednávanie 8. júla 2010 sa uskutočnilo bez jeho prítomnosti a nemohol byť teda dostatočne zistený skutočný stav, keď aj žalovaný aj krajský súd vychádzali z úradného záznamu npráp. L. vyhotoveného až 11. augusta 2010 – po ústnom pojednávaní. Rovnako opakovane namietal, že laserový merač rýchlosti odmeral motocykel, ktorý ho predchádzal v čase merania a išiel rýchlejšie ako jeho vozidlo. Pritom motocyklista, ktorý spôsobil d'aleko väčšie ohrozenie, ako jeho vozidlo zastavený a pokutovaný nebol. Poukázal tiež na vadnosť meracieho laserového prístroja, jeho opravovanie pred meraním, fotografovanie jeho vozidla dvakrát, kým ostatné boli snímokované len raz a z toho vyvodil, že doposiaľ nebol dostatočne zistený skutočný stav. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť správne orgánu na ďalšie konanie.

K odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný tak, že na laserovom merači neboli ani po skutku – 8. novembra 2011, kedy bol kontrolovaný, zistené žiadne poškodenia ani odchýlky, meradlo zodpovedalo schválenému typu a splňalo metrologické požiadavky na daný druh meradla. Námietky žalobcu týkajúce sa úradného záznamu npráp. L. z 11. augusta 2010, možnosť zamerania motoriky namiesto vozidla žalobcu, či opakované snímanie nie sú takými, aby spochybnili dostatočne a správne zistený skutkový stav a konanie príslušných orgánov v súlade so zákonom a žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a odvolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd v prvostupňovom konaní prejednal napadnuté rozhodnutie na nariadenom pojednávaní dňa 9. marca 2011, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca žalobcu a využil možnosť vyjadriť sa k prejednáwanej veci. Odvolací súd nepovažoval preto za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. mája 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. KRP-KDI-P-117/2010 z 20. septembra 2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne č. ORP-300/DI-SK-2010 z 8. júla 2010. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca uznaný vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „ZP“), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že 15. mája 2010 v čase o 15.37 hod. viedol vozidlo zn. VW Passat, ev. č. X. v Trenčíne na ceste č. I/61 na ulici M. R. Štefánika, kde prekročil povolenú rýchlosť jazdy o 24 km/hod., čím porušil § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, za čo mu boli uložené už uvedené sankcie a povinnosť nahradiť trovy konania.

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h/ ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením v obci o 20 km.h⁻¹ a viac alebo mimo obce o 30 km.h⁻¹ a viac.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len „ZCP“), účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ ZCP, účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 16 ods. 4 ZCP vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50km/h., ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlostnej ceste v obci, najviac 90 km/h.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj Správny poriadok), rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Podľa § 33 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 51 ZP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, zistil, že ani orgány objasňujúce priestupok, ani Krajský súd v Trenčíne sa uvedenými ustanoveniami dôsledne neriadili, keď skutkový stav veci nebol dostatočne zistený, a preto bol i nesprávne právne posúdený a napokon v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania a z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca 15. mája 2010 o 15.37.03 až 15.37.04 hod. v Trenčíne na Štefánikovej ulici mal jazdiť osobným motorovým vozidlom zn. VW Passat ev. č. X. rýchlosťou o 24 kilometrov za hodinu vyššou než je povolené v obci. Zo snímok, ktoré počas služby v uvedený deň vyhotovila príslušníčka Policajného zboru SR npráp. L. vyplynulo, že merací kríž je namierený na vozidlo VW Pasat s ev. č. X. žalobcu a meraná rýchlosť je na dvoch snímkach odmeraných na vzdialenosť 144,4 metra o 15.37.03 74 km/hod. a na vzdialenosť 120,9 metra o sekundu neskôr rovnako 74 km/hod. Na oboch snímkach je na pravom okraji zachytená časť postavy na motorke, ktorá jazdí pred vozidlom Passat žalobcu v jeho jazdnom pruhu, bližšie k stredovej čiare.

Okresný dopravný inšpektorát v Trenčíne považoval konanie žalobcu za dopravný priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. a na podklade správy o výsledku objasňovania priestupku z 15. mája 2010, fotografie vozidla žalobcu z 15. mája 2010 o 15.37.03, certifikátu o overení cestného laserového rýchlomera z 19. novembra 2009 vypracovaného Slovenským metrologickým ústavom a evidenčnej karty vodiča – žalobcu, rozhodol 8. júla 2010 o prejednaní priestupku bez prítomnosti žalobcu, či jeho zástupcu tak, ako už bolo uvedené.

Po 8. júli 2010 predložila úradný záznam z 11. augusta 2010 npráp. L., v ktorom sa vyjadrovala k spôsobu merania rýchlosti vozidla žalobcu 15. mája 2010. Na tento úradný záznam vzal zreteľ a vzal ho i za podklad svojho rozhodnutia Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne, ktorý rozhodoval 20. septembra 2010 tiež bez prítomnosti žalobcu, či jeho právneho zástupcu, takže sa nemohli vyjadriť k novému dôkazu – úradnému záznamu z 11. augusta 2010.

Po 27. októbri 2010 (po podaní žaloby) až 16. decembra 2010 Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne, ako doplnenie vyjadrenia k žalobe M., zaslal Krajskému súdu v Trenčíne odborné stanovisko Ing. J. zo 14. decembra 2010.

Zo znenia § 73 ods. 2 ZP vyplýva, že obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 74 ods. 1 ZP, o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Spoločne s už citovaným ustanovením § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, podľa ktorého správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstarať potrebné podklady pre rozhodnutie, pričom nie je viazaný len návrhmi účastníkov, aj podľa § 33 ods. 2 citovaného zákona správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Okresný dopravný inšpektorát konal v súlade so zákonom, keď po riadnom predvolaní obvineného z priestupku - žalobcu 16. júna 2010, konal 8. júla 2010 ústne pojednávanie o priestupku bez jeho prítomnosti v súlade s ustanovením § 74 ods. 1 ZP. Žalobca mal dostatok času na riadne ospravedlnenie, pokiaľ mu bránila nejaká prekážka v účasti na ústnom pojednávaní 8. júla 2010. Pokiaľ žalobca predpokladal, že sa konania nemusí zúčastniť len preto, že na návratke doručky uviedol dátum 16. októbra 2010 namiesto 16. júna 2010, kedy predvolanie prevzal, nie je tomu tak. Najvyšší súd SR nezistil vadu konania v tom, že by predvolanie bolo vyhotovené neskôr, než sa malo konať, ako to namietal opakovane žalobca.

Okresný dopravný inšpektorát v Trenčíne dokonca mohol použiť pre vynútenie si účasti žalobcu na ústnom pojednávaní, ktorý sa bez vážnych dôvodov nedostavil na ústne

pojednávane, a tiež ak považoval jeho osobnú účasť napríklad kvôli prednesu jeho obhajobných tvrdení za nevyhnutnú, poriadkové opatrenie podľa § 45 Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však preskúmaním zistil závažné a opakované porušenie práva na obhajobu a nedodržanie citovaných ustanovení zákonov o priestupkoch i o správnom konaní.

V priestupkovom konaní ako špeciálnom druhu správneho konania má obvinený z priestupku právo pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Okresný dopravný inšpektorát nedal žalobcovi možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam tvoriacim podklad rozhodnutia z 8. júla 2010 a ani nemohol, pretože až 11. augusta 2010 vyhotovila svoj úradný záznam npráp. L. a odborné vyjadrenie Ing. J. bolo vyhotovené až po odvolacom konaní Krajského dopravného inšpektorátu 14. decembra 2010. Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne však úradný záznam npráp. L. vzal za podklad pre svoje rozhodnutie vydané bez účasti a možnosti vyjadrenia žalobcu, či jeho zástupcu a na odborné vyjadrenie Ing. J. sa vo vyjadrení k žalobe odvolával, ako keby bolo zadovážené v súlade so zákonom – pred vydaním prvostupňového rozhodnutia.

Nie je úlohou prieskumného konania či už súdu prvého stupňa alebo súdu odvolacieho, aby naprával pochybenia správnych orgánov podrobným zisťovaním skutkového stavu a rozhodovaním o ňom, a právny poriadok to ani nedovoľuje, pretože by to znamenalo nahrádzanie ich konania v rozpore so zákonom a rovnako by to spôsobovalo porušovanie práva na obhajobu, resp. jeho odňatie oprávneným osobám pred týmito orgánmi. Navyše odvolací súd nezistil len toto závažné procesné pochybenie priestupkových orgánov i súdu prvého stupňa.

Doposiaľ nebolo v priestupkovom konaní bez akýchkoľvek pochybností zistené, či laserový merač rýchlosti, ktorým npráp. L. merala rýchlosť vozidla žalobcu 15. mája 2010 odmeral v danom okamihu jedine a len rýchlosť vozidla žalobcu a nie aj motorkára, ktorého zachytila optika meracieho prístroja a nebolo ani vysvetlené, z akých dôvodov je tomu tak.

Nestalo sa tak len pre nedodržanie práva na obhajobu, ale i preto, že ani odborné vyjadrenie Ing. J., ak by naň bolo možné prihliadať ako na riadny relevantný a v súlade s procesnými ustanoveniami získaný dôkaz, neobsahuje jednoznačný záver o námietke žalobcu, že laserový merač odmeral rýchlosť motorky, ktorá predchádzala jeho vozidlo, a nie rýchlosť samotného vozidla žalobcu.

Priestupkovým konaním sa podľa ustanovenia § 58 ods. 1 ZP rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Ak žalobca namietal svoje zavinenie, že jazdil nedovolenou rýchlosťou v obci a túto prekročil o viac ako 20 km/h bolo úlohou priestupkových orgánov bez akýchkoľvek pochybností zistiť, že to bol žalobca, a nikto iný, koho zachytil laserový merač rýchlosti a ak k tomu potreboval odborné vyjadrenie či znalecký posudok, mal ho zadovážiť už pred rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu v Trenčíne na ústnom pojednávaní 8. júla 2010 a nie až po tomto dátume, lebo tak odňal žalobcovi právo vyjadriť sa k nemu, k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Rovnako náležite by sa mal Okresný dopravný inšpektorát v Trenčíne po vrátení veci na ďalšie konanie zaoberať otázkou, do akej miery je možné v súlade s citovanou zásadou rovnosti občanov pred zákonom vyjadrenou v priestupkovom konaní ustanovením § 3 ods. 5 Správneho poriadku, premietnuť nepostihnutie motorkára jazdiaceho prinajmenšom rovnakou rýchlosťou ako žalobca, do výroku o treste, keďže je nesporné, že ďalší priestupca ostal nepostihnutý len nečinnosťou priestupkových orgánov, keď bolo nepochybné, že rýchlosť jeho vozidla bola rovnaká alebo dokonca i vyššia.

Z uvedeného, v súlade s už citovanou zásadou správneho konania uvedenou v § 3 ods. 5, veta druhá zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, že správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, nie je možné prijať rozdielny spôsob rozhodnutia o takmer identickom priestupku, ak navyše v prerokúvanom prípade nebol dostatočne zistený skutkový stav.

Na záver zhodnotenia dokazovania i právneho posúdenia je nutné poznamenať, že odvolací súd zo spisu zistil, že žalobca od počiatku priestupkového konania popieral spáchanie priestupku. Už z tohto dôvodu mali Okresný i Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne dbať na zadováženie takých nevyvrátiteľných dôkazov, ktoré by v otázke viny nepripúšťali ani najmenšie pochybnosti.

Podľa už citovaného § 51 ZP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne sa síce zaoberal podrobnejšie než Okresný dopravný inšpektorát v Trenčíne odôvodnením uloženej sankcie – najmä zákazu činnosti, avšak aj tieto úvahy sú z pohľadu odvolacieho súdu nedostatočné, pretože skôr vedú k úvahe o sprísnení sankcie než k jej zmierneniu, najmä ak prítážujúce okolnosti i priestupcova minulosť prevažujú vysoko nad zdanlivo poľahčujúcou okolnosťou, že nikomu neublížil na zdraví, ani nespôsobil škodu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu, preto napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRP-KDI-P-117/2010 z 20. septembra 2010 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné prihliadnuť na zásadu správneho konania, že v rovnakých alebo podobných prípadoch nemajú byť zásadné rozdiely v rozhodovaní, ak sa v prerokúvanom prípade ani dokazovaním nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že konanie žalobcu je priestupkom. Odvolací súd však zdôrazňuje, že sa tak nestalo z dôvodu jednoznačnej istoty o nevine žalobcu, ale z dôvodu pochybností, ktoré majú oporu najmä v nie zákonne vykonanom dokazovaní policajných orgánov, ako orgánov objasňujúcich priestupok.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho súdneho konania. Jeho trovy pozostávajú zo súdnych poplatkov za podanú žalobu (33 €) aj odvolanie (66 €), spolu vo výške 99 €, ako aj z trov právneho zastúpenia. Tie si však žalobca v odvolacom konaní nevyčíslil vôbec a v prvostupňovom konaní si vyčíslil iba trovy, ktoré mu vznikli do 9.2.2011; z celkovej vyčíslenej sumy 369,17 € považoval odvolací súd za účelne vynaložené iba trovy právneho zastúpenia za dva úkony

právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby) v uplatnenej výške po 55,49 € + 2x režijný paušál po 7,21 €, čo predstavuje spolu 125,40 €. Neakceptoval vyčíslené náklady z titulu cestovného z Bratislavy do Trenčína a späť dňa 27.10.2010 vrátane náhrady za stratu času (t.j. deň osobného podania žaloby na súde), ani za ďalší právny úkon – písomné podanie z 9.2.2011, obsahujúce iba oznámenie, že žalobca súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. mája 2012

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková